

תת"ע 5226/03/13 - מדינת ישראל נגד אייל ליאור

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 5226-03-13 מדינת ישראל נ' ליאור
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אייל ליאור

הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם נרשמה ביום 12.12.12 הודעת תשלום קנס במסגרתה יוחסה לו עבירה של מעבר בעת נהיגה על גבי שטח הפרדה מסומן, בניגוד לתקנה 36 (ב) לתקנות התעבורה. על פי האמור בהודעת תשלום הקנס נהג הנאשם ברחוב קרליבך בת"א לכיוון רחוב אבן גבירול, סטה לעברו של שטח הפרדה וחלף עליו.

הנאשם כפר במיוחס לו ואף בסמכותו של בימ"ש זה לשפוט אותו ובסמכותה של השוטרת שרשמה לו את הודעת תשלום הקנס לרשום את ההודעה. הלכה למעשה, וכפי שיפורט להלן, הנאשם לא חלק על נסיבות ביצוע העבירה כפי שתוארו בהודעת תשלום הקנס. טענותיו של הנאשם במהלך ההליך ואף בסיכומיו מוקדו בשאלות הסמכות שתוארו לעיל.

בבקשה שהגיש שכותרתה "בקשה לסלק/ לבטל ובקשה לגילוי מלא של עובדות ומסקנות חוקיות" תקף הנאשם כמעט כל היבט אפשרי של מרכיבי הסמכות בתיק זה. ראשית נאמר כי למאשימה אין "זכות עמידה" בתיק זה שכן לא הופרה זכותו החוקית של איש ועצם הטענה כי החוק הופר אינה מספקת על מנת להעניק מעמד בדיון. שנית אין במקרה זה ראיה מרשיעה, הוזה אומר: לא הוכח כי בוצעה עבירה ולא הוכחה זהותו של מבצע העבירה. שלישית, נטען כי הנחת העבודה צריכה להיות כי בימ"ש נטול סמכות להכריע בעניין אלא אם מובאות עובדות המקימות את סמכותו. הנאשם טוען כי לא הוכחו עובדות המוכיחות את עצם נוכחותו בתוך המדינה ואת ישימות חוקי המדינה על הנאשם (!!). רביעית, נטען כי התביעה סירבה לבקשת הנאשם לספק לו ראיות.

דין והכרעה

נוכח טענותיו הגורפות של הנאשם נרשמה מפיו כפירה גורפת במיוחס לו בכתב האישום. עם זאת, במועד ההוכחות לא

ניצל הנאשם את הזכות העומדת לו לחקור את השוטר שרשמה את הודעת תשלום הקנס וגרסה לא נסתרה כל עיקר.

סמכות שיפוט

לאור האמור ומשלא נעשה כל ניסיון לערער את הקביעות בהודעת תשלום הקנס ניתן לקבוע כי הנאשם הוא שנהג בעיר ת"א. לטעמי, העובדה כי העיר תל אביב - בה יושב בימ"ש זה - מצויה במדינת ישראל היא בידיעת הכלל ובתחום ידיעתו השיפוטית של בימ"ש. משכך, ומשלא נסתרה גרסת התביעה כי הנאשם היה בשטח המדינה בעת העבירה וביצע את לכאורה את העבירה המיוחסת לו - קמה סמכותו של בימ"ש זה - כמי שמוסמך על פי דין לדון בעבירות על פי פקודת התעבורה ותקנות התעבורה (סעיף 25 לפקודת התעבורה) - לשפוט את הנאשם כמי שעבר לכאורה את העבירה בתחום שיפוטו של בימ"ש (סעיף 6 לחוק סדר הדין הפלילי). יש בטענה זו משום מענה לטענת הנאשם כי לא הוכחה זהותו של מבצע העבירה או כי בוצעה עבירה. במאמר מוסגר יאמר כי אין כל צורך בעבירה כי יתקיים בהכרח רכיב תוצאתי (נזק לאחר). הדין הפלילי - ודיני התעבורה בכלל זה - עשויים לקבוע כי התנהגות מסוימת היא אסורה גם אם אין כל נזק לאחר בצידה ואין בכך כדי להוציא את המעשה מתחום תחולת הדין או מסמכות השיפוט של בימ"ש.

אשר לטענה בדבר ישימות חוקי המדינה על הנאשם: אין זה המקום לפתוח בדיון תורת משפטי בדבר חובתם של אזרחי המדינה ותושביה לציית לחוק. מדובר בנורמה בסיסית בחברה דמוקרטית אשר ככל שלנאשם יש טענה ממשית בעניין זה היה עליו להציגה באופן סדור ולא להציג עצמו כמי שחוקי המדינה אינם חלים עליו מסיבה עלומה כלשהי. דבר זה לא נעשה. מכל מקום, הנאשם הוא אזרח מדינת ישראל. חוקי המדינה ותקנותיה חלים עליו בין אם ירצה ובין אם לאו. לפיכך חלה עליו חובה לציית להוראות הדין ואם אינו עושה כן - יתכבד ויישא בעונש כפי שנקבע.

סירוב לספק ראיות

טענה זו יש לדחות ממספר טעמים: ראשית, הנאשם סתם ולא פירש אילו ראיות ביקש ובקשתו נדחתה, ממילא לא ברורה הרלוונטיות של הראיות העלומות שלטענת הנאשם התבקשה התביעה לגלות. שנית, הנאשם נמנע במהלך הליך ההוכחות להציג כל שאלה לגבי העבירה לעדת התביעה ומתעורר הרושם שמלכתחילה עיקרה של המחלוקת לא היה לגבי עצם מעבר העבירה כפי שזו תוארה בהודעת תשלום הקנס אלא בפולמוס לגבי עצם הסמכות לדון את הנאשם על העבירה אותה עבר כאמור לעיל. שלישית, אילו אכן הייתה לנאשם טענה כי התביעה סירבה לבקשתו לגילוי ראיות, היה עליו להגיש בקשה לגילוי ראיה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי ובמסגרת זו הייתה מתבררת הטענה במקום המיועד לה ולא בהכרעת הדין, כפי שנעשה הלכה למעשה.

"זכות עמידה"

הנאשם שואל את השימוש במונח זה מן המשפט החוקתי והציבורי על מנת לטעון למעשה כי התביעה לא הייתה יכולה או מוסמכת לרשום נגדו הודעת תשלום קנס. טענה זו יש לדחות. סעיף 222 לחוק סדר הדין הפלילי מסמך שוטר מוסמך למסור למי שהיה לו יסוד להניח כי עבר עבירת קנס הזמנה בנוסח שנקבע ובה תינתן לו הברירה לשלם קנס או להישפט על העבירה - כפי שנעשה בעניינו של הנאשם. צו התעבורה (עבירות קנס) תשס"ב - 2002 קובע כי על עבירות התעבורה הקבועות בתקנות מוכרזות כעבירות קנס להוציא עבירות מסוימות שאינן לענייננו. נמצא, כי לעורכת הדוח

הייתה גם הייתה סמכות למסור לנאשם הודעת תשלום קנס.

התוצאה

מן המקובץ עולה כי הנאשם לא חלק על עצם ביצוע העבירה אלא על הסמכות להעמידו לדין ולשופטו. בנפול הטענות האחרונות כאמור לעיל אין מנוס מלהרשיעו במיוחס לו בהודעת תשלום הקנס וכך אני קובע.

ניתנה היום, 29.1.14 , במעמד הצדדים